

– később pironkodva vallotta be apámnak – még az arcára is tett tojáspakolást: mézzel, citrommal, liszttel összekeverve felkenete az arcára, és így maradt órákon át. Meg volt győződve róla, hogy a ragacsos massa, ami alig akart lejönni a bőréről, feltűnően megfiatalította, megszépítette. Tőlünk kérdezgette: – Látni a hatást? Érdemes volt? – mi buzgón bólogattunk, apám meg hazaérkezése után csak ennyit kérdezett: – Miért van olyan furcsa szagod?

Ettől kezdve a tojás csak táplálék volt, kozmetikum soha.

Az én étlapomról valószínűleg az emlékek miatt hiányzott a madártej, hajdani göndör fürtös lányom anyaként sem tanulta meg készíteni, nem érezte szükségét sem ő, sem a családja. Zsófi unokám is lelkes igyekezettel – éppen itt mellettem – palacsintatésztát kever, és bekiált a szobába: – Mama, hány tojás kell huszonkét palacsintához?

Mert palacsintát nagyon sokat esznek. Madártejet soha, Beacillint habszivaccsal is csak mandulaműtét esetén.

Marton Réka Zsófia

Mikor a tányérok zuhannak

Hallgatom ahogy tányérok gurulnak a szomszédban
 visszhangzik a zuhanásuk átjárja a füllelt-jeges lakótelep
 lépcsőházát elhagyta az élet csak a lyukakban mozognak a vájdlingok
 De az erősebb gravitáció hívja őket és dermedt gyorsasággal hasítják végig
 a lépcsőház vízszintes auráját most a szél sem nyaldossa csak a középserű életek
 lógnak kiterítve a négyzetes erkélyek fregoliján
 Idestova nincs intimitás ahogy a vizelet a szomszédban a lefolyóba csordogál
 te hallod s arra gondolsz miért szabálytalan a világ csak egy tükörkép és a ribilliók a falak közt
 meg a szennyes életmaradékok a földön nincs már szimmetria kérdezem
 mikor a tányérok ömlenek egy zseni serceg ceruzájával a lakótelepi anti-idillben